

и другитѣ ги оставихме въ него. Щомъ оставихме градътъ оправихме се изъ шосето по замръзналото, въ което на много мѣста глѣдахме като насъ страждущи пштинци да се скитатъ тукъ тамъ по него, изминахме и р. Тунджа, отправихме се къмъ срѣдна гора, достигнахме селото Дервена, изминахме го и захванахме Дервенското устие; но защото нѣтътъ се бѣше малко пораскалялъ, та не ни спореше и вървежътъ. Слѣницето се наведе къмъ западъ и ний влезохме въ устието, което се продължаваше 1 $\frac{1}{2}$ часъ, съгледахме единъ салдатинъ подбитъ едвамъ върви, а на друго мѣсто другъ като се грѣялъ при огенътъ си вѣчно заспалъ и се успокоялъ, безъ да го е грижа да си продължава нѣтътъ. Като го приближихме, видѣхме го че умрѣлъ понасължихме се малко и тосъ часъ ня хрумна на ума за неговитѣ родители, които сж хранили и вардили синъ, който умрелъ бѣзъ да го знае нѣкой и оставенъ отъ всичкитѣ въ тая пензвѣтна за него земя и го изминахме. Излѣзохме на равнината и града ни се показва, джамийтѣ му стърчатъ, коминитѣ на кѣщитѣ подобно, отдалечъ като глѣдашъ, ще кажешъ че наистина този градъ е здравъ, не е изгоренъ и съсипанъ, а отъ близо кога влѣзешъ, нищо нѣма да е останало здраво, освѣнъ тукъ тамъ запазени турски кѣщи, доваритѣ (зидовѣтѣ) съ коминитѣ стърчатъ нагоре, а всичко друго отъ зданията огенътъ го поелъ.

Като приближихме до него, казахъ на другаря си Тодора, да идомъ къмъ дома да видимъ какво е стацъло по нея махала, че оттамъ ще оти́ другадѣ да снимъ и той склопи. Отидохме часа по 10 $\frac{1}{2}$ по турски вечерта съ подбити крака и мислихме тамъ да си попочинемъ, щото като приближихме дворѣтъ, видѣхъ братовий ми ахъръ за винарски сждове е здравъ и долепената му кѣща, а неговата изгорѣла; но що има въ тѣхъ? — Нищо. Влѣзохъ поглѣдахъ кѣщата ми раскъртена, тавана ѝ изгоренъ, вратитѣ и прозорцитѣ ги нѣма, книгитѣ и паритѣ, които бѣхме скрили въ дуваритѣ, ископани, извадени и претребени, съ една дума надѣждата ми се изгуби, като глѣдахме хубавий градъ съ земята равно. Послѣ се видѣхми съ единъ нашъ